

'Een verrukkelijk boek!'
Goodreads

Tante Poldi Zwarte Madonna

EN
DE

Mario
Giordano

Mario Giordano

Tante Poldi en de
Zwarte Madonna

DE FONTEIN

Kort voorspel

(un poco infernale ma non troppo)

De vrouw op de stoude massagetafel steigerde alsof ze onder stroom werd gezet en gromde, knorde en snoof als een dier. Het schuim stond haar op de lippen, ze rolde met haar ogen, knarste met haar tanden, graaide om zich heen en stootte intussen godslasterlijke vloeken uit. Telkens wanneer de priester haar met wijwater besprenkelde hadden de drie diakens de grootste moeite om de vrouw met benen en schouders op de tafel te drukken zonder dat ze werden gebeten.

Ze was een jaar of veertig, droeg een goedkoop joggingpak met een patroontje en had geen schoenen aan, en ze leek überhaupt niet gelukkig met de hele situatie.

De schokkerige handycam zoomde discreet uit en zwenkte door de kleine behandelkamer. Je zag een keukenblok, drie oude houten stoelen rondom een keukentafel met een gebloemd zeil en twee espressokopjes en een klein altaar met een Madonnabeeld. Aan de pastelgroen geschilderde muren hing een kruisbeeld naast een paar foto's van *padre* Pio, een foto van het elftal van Juventus Turijn uit 1986 en een ingelijste foto van de paus. Twee ramen boden uitzicht op een soort tuin of park en baadden de kamer in zonnig daglicht, maar met de monsterlijke massagetafel en de oude stenen vloer deed de ruimte even knus aan als de verhoorkamer in een junta-gevangenis.

Afgezien van het snuiven van de vrouw en de sonore stem

van de exorcist was er niets te horen.

De handycam zwenkte verder en stopte even bij een jonge non, die koket naar de camera glimlachte.

Toen volgde er een theatrale close-up van de priester, een mollige, joviale man van een jaar of zestig met zilvergrijs haar, een gezonde Italiaanse teint en een paar lachrimpeltjes rondom zijn ogen. Zonder de soutane had je hem voor de eigenaar van een slowfoodrestaurant kunnen aanzien.

Hij zette een kruisteken op het voorhoofd van de vrouw. ‘Rosaria, verzaak het satanisme! Verzaak hekserij, demonen, alcohol en wellust!’

Hij besprenkelde de vrouw opnieuw met wijwater en Rosaria blies naar hem als een in het nauw gedreven kat. Het maakte blijkbaar geen enkele indruk op de exorcist.

‘Hoe heet je, demon?’

Geen antwoord, alleen blazen, grommen en knorren.

‘Ik vraag je, demon: zeg me je naam!’

Dat herhaalde hij enkele keren. Wijwater sprenkelen, kruisteken op het voorhoofd, naar de naam vragen. Rosaria gorgelde, rochelde en schokte als de zanger van een metalband. De diakens moesten zich op haar storten om haar in bedwang te houden.

‘Zeg me je naam!’

‘*Nigra sum sed formosa!*’ riep Rosaria in het Latijn. En nogmaals: ‘*Nigra sum sed formosa!*’

Ze rolde met haar ogen, verstijfde opeens en opende haar mond.

‘Sterrrrven!’ stootte ze toen met onnatuurlijk diepe stem in het Italiaans uit. ‘Ze moet sterrrrven! Pijnlijk crrreperen!’

De exorcist was er blijkbaar aan gewend en hij herhaalde zijn vraag onaangedaan.

‘Wie ben je, demon? Zeg me je naam!’

En ditmaal gaf Rosaria antwoord. In onvervalst Beiers.

‘Krijg de klere, stomme paap,’ snauwde ze tegen de exorcist. ‘Ik ben Poldi, vuile zwartrok! En nog eens op dicteersnelheid, idiote zenuwlijer: Isolde Oberreiter uit Torre Archirafi, gesnopen?’

1

Over graffiti, start-ups, chakra's, piraten, leren op leeftijd, uniformen, afgunst en dood. De Siciliaanse zomer laat zijn spierballen rollen, Poldi is op een spirituele reis en haar neef heeft weer eens een plan. Poldi daarentegen heeft een nieuw hulpje met een kletsverhaal. Als Montana serieus wordt, krijgt Poldi eerst koudwatervrees en daarna nachtelijk bezoek.

'PLEURRRRT OP!' stond er in krom Duits op de muur van Via Baronessa 29 gesprayd, vlak naast Poldi's protserige koperen naambordje. De zwarte verf glansde in de middagzon en stak theatraal af tegen het zonnige geel van de gevel, mogen we wel zeggen. Zwart-geel is in de natuur immers dé signaalcombinatie voor giftig ongedierte, dodelijke wespen en allerlei *no entry areas*. Van veraf zichtbare, niet mis te verstane waarschuwing, geen grapjes meer, weet ook het kleinste mussenbrein onmiddellijk, of het laat zich om de tuin leiden. Er hingen druipers aan de onbeholpen en in kennelijke haast gekladde blokletters, wat de inhoud van de boodschap misschien een zekere nadruk had moeten verlenen. Het opschrift leek daardoor inderdaad op een goedkope Halloween-transfer uit de knutselwinkel. Maar het bericht op zichzelf was storend.

'Allemachtig!' zei ik en ik deed mijn rugzak af, die al aan mijn rug plakte.

'Ja hè,' zei Poldi tevreden. 'Dat vond ik ook.'

Ik wilde vragen wat ze daarmee wilde zeggen, maar op dat

moment stormde Totti, de hond van mijn tante Teresa, me vanuit het huis tegemoet. Bijna uitzinnig van enthousiasme sprong hij tegen me op, gooide me bijna omver en likte me van top tot teen. En, eerlijk is eerlijk, liet natuurlijk meteen weer een scheet. Mijn vermoeide hart ging open en knuffelend en kroelend beantwoordde ik de begroeting van mijn stinkende vriend.

‘Wat doet die hier?’

‘Teresa vond het beter dat ik voorlopig niet alleen thuis ben.’

Geen hond ter wereld is minder geschikt als waakhond dan Totti. Hij is een typisch Siciliaanse bastaard, geel met een zwarte snuit en gigantische vleermuisoren, grondig verbouwd, als het ware in elkaar geschroefd met de onderdelen van alle honderrassen, en hij houdt van Jan en alleman. Maar ik waagde te betwijfelen dat zijn ondraaglijke scheten voldoende waren om moordenaars en gespuis op afstand te houden.

‘Is dit het enige dreigement?’

‘In de Via Filandieri heeft hij in het Italiaans en het Engels ook zoiets gekladderd. Waarschijnlijk om te laten merken dat hij over de grens spreekt. Natuurlijk heb ik alles meteen vastgelegd.’

Trots liet ze me de foto’s van de gesprayde dreigementen op haar smartphone zien. Op één muur stond slechts: POLDI GO HOME. Vond ik eerder middelmatig dreigend.

‘Daar is het mee begonnen,’ legde Poldi uit. ‘Maar het zorgt meteen al een beetje voor een misverstand, want *home* is voor een wereldburger zoals ik een relatief begrip. Bovendien is *home* voor mij Torre Archirafi. En omdat die trol dat waarschijnlijk ook vermoedde, ging hij liever meteen over op dreigen met moord...’

‘Hij?’ viel ik haar in een opwelling in de rede.

Poldi keek me verrast aan. ‘Jongen, kijk eens aan. Bravo! *Cento punti!* Je bent ditmaal niet in de val van de eerste hypothese getrapt.’

Ze deed een stap terug, hield haar hoofd scheef en bekeek het dreigement op haar huismuur als een kunstkenner.

Wat mij op mijn beurt de kans gaf om mijn tante even te bekijken, want we hadden elkaar meer dan drie weken niet gezien of gesproken. Tot ze me een paar dagen eerder in niet mis te verstane bewoordingen stante pede naar Sicilië had ontboden.

Het zweet droop vanonder de zwarte pruik in straatjes over haar voorhoofd, maar ze zag er desondanks goed uit, vond ik. Ze had een kleurtje gekregen en droeg strakke hotpants van een verknipte spijkerbroek, die een beetje onvoordelig om haar bovenbenen spande. Daarbij een strak oranje topje met een diep decolleté dat haar Beiers-barokke spekkrolletjesfiguur benadrukte. De getatoeëerde feniks op haar linkerborst gluurde ondeugend naar buiten. Aan haar voeten goudkleurige sandalen en om haar nek een complete verzameling kettingen van kaurischelpen, die bij elke beweging zachtjes klikten en klakten. Zo'n hippe *look* als je bijna eenenzestig bent staat alleen iemand met de zelfverzekerdheid van mijn tante Poldi.

Maar wat me echt met stomheid sloeg was de opdruk op haar topje. Een soort silhouet van haarzelf van opzij, met daarboven in vette blokletters DONNA en eronder POLDINA.

‘Heb je dat shirt zelf laten maken?’ flapte ik eruit.

‘Nee, dat heeft je neef Marco ontworpen. Het is een logo. Je weet dat ik overwogen heb een klein, geheim detectivebureau te beginnen. Een soort start-up, snap je.’ Poldi trok haar topje wat strakker en rekte zich toen uit, zodat ik alles goed kon zien. ‘Hoe vind je het? Ik heb er ook een in jouw maat.’

Ik kreunde. ‘Ja, ik weet het. Bescheidenheid is een zwaktebod.’

‘Je weet waar je dat sarcasme kunt stoppen. Dat noemen ze *image building*. Marco zei dat je het van meet af aan goed moet optuigen, met een website, een blog, een logo en merchandising en alle toeters en bellen.’

Poldi draaide zich weer om naar de graffiti.

Vanuit de openstaande voordeur waaide me een vlaag koele aircolucht tegemoet, vermengd met patchoeli en zacht jengelende sitarklanken. Poldi was dus blijkbaar op een spirituele

reis, had een zakelijk idee en leek zo energiek als een hommel in het voorjaar. Wat alleen kon betekenen dat haar project ‘Doodzuipen met zeezicht’ voorlopig *on the rocks* lag, wat onder de streep een verheugende ontwikkeling was. Als er niet ‘PLEURRRR OP!’ op de muur had gestaan.

Poldi beëindigde haar kunstexpertise en schudde haar hoofd. ‘Nee! Het was een vent. Drie keer een R – dat wijst toch op de geremdheid van een puberale zenuwlijer, vind je niet? Iemand die zijn leven niet meer in de hand heeft, de hele dag naar videoclips op internet kijkt en zichzelf opgeilt als hij iemand bang kan maken. Biertje?’

‘Eindelijk,’ kreunde ik en ik tilde mijn rugzak op en ging naar binnen.

Totti liep achter me aan en liet een scheet.

Ik bedoel, natuurlijk was ik stiknieuwsgierig naar de achtergrond van die dreigementen, naar alles wat Poldi intussen had beleefd, uitgevoerd, verprutst en weer rechtgezet. Ik barstte zowat van nieuwsgierigheid naar haar avonturen en escapades in de afgelopen drie weken. Want ik geef toe dat ik haar gemist had. Zelfs haar eeuwige gekoeioneer, en ik zag aan haar dat ze zich met moeite kon beheersen om niet meteen alles rond te bazuinen. Maar ten eerste mag je Poldi nooit onder druk zetten als je iets van haar wilt. Ten tweede verbiedt het Italiaanse *bella figura*-principe sowieso al te opdringerige nieuwsgierigheid. En ten derde was het echt heet en na de reis en de chaos in Frankrijk kon ik best een biertje gebruiken. Om niet te zeggen dat ik niet zo’n beetje zin had om me eens goed te bezatten. Maar ik heb nou eenmaal niks met verlies van controle en bovendien krijg ik altijd al na het derde glas koppijn.

Het eerste wat me binnen opviel was de zware, zoetige geur van wierookstokjes, die tevergeefs strijd leverden met Totti’s scheten. Verder zag de Via Baronessa 29 er opgeruimd uit, nergens jeneverflessen. En dan natuurlijk de sitarmuziek. Dat was namelijk geen cassettebandje.

Net toen ik de trap op wilde gaan en een vluchtige blik wierp in Poldi’s schaduwrijke *cortile* zag ik daar een man van

een jaar of twintig in een witte *salwar kameez*, de combinatie van witte broek en lang hemd die traditioneel in India of Pakistan wordt gedragen. De jongeman speelde in gedachten verzonken op een sitar en knikte vriendelijk naar me. Een beetje perplex knikte ik terug. Achter me riep Poldi al: ‘Hé, hou je snavel. Dat is Ravi, die geeft me les.’

Hoofdschuddend klom ik naar Poldi’s logeerkamer onder het dak, die ik inmiddels als mijn kamer beschouwde. Het was alsof het verschoonde bed op me gewacht had en er lag een dun laagje haren van Totti op. Ik mikte mijn rugzak in een hoek en ging aan het kleine, wankel bureau bij het raam zitten, waaraan ik na een lange onderbreking weer echt aan mijn grote Siciliaanse familieroman en zedenschets van een hele eeuw zou kunnen werken. Ik checkte mijn telefoon op nieuwe berichten (geen), beter gezegd of Valérie online was (ja, dat was ze), staarde met toenemende wanhoop naar mijn smartphone, schakelde hem uit en meteen weer in, hoorde Poldi beneden praten bij de klanken van de sitar en probeerde tevergeefs me thuis te voelen. Je vermoedt het al: ik was op de een of andere manier volledig van slag.

‘Godallemachtig, waar blijf je?’

‘Ik kom er zo aan!’ riep ik terug, maar dat was gelogen.

Ik was vierendertig, had geen diploma, geen werk en geen plan, alleen een verprutst romanfragment en een gebroken hart – niks nieuws onder de zon. En het was alsof niets of niemand die toestand ooit zou kunnen veranderen.

Ik klom naar het dakterras om een peuk te roken en een beetje tot rust te komen. De middagzon verblindde me, de hitte beukte op me in en verdampte het laatste beetje lente. En dat al medio mei. Geen zuchtje wind. Over de daken heen kon ik de zee zien die zich glinsterend en rimpelloos uitstreckte tot aan de horizon. Achter me verhief de Etna zich in de middagnevel; de top was al sneeuwvrij en een besluiteloze rookwolk bolde traag op boven de hoofdkrater. In de hele Via Baronessa zoemden de airco’s en het rook er naar tomatensaus en koffie. Vanaf de *lungomare* drong het gehamer van de arbeiders

tot me door, die op de scherpe lavarotsen weer snackbars en houten platforms om te zonnebaden opbouwden.

De Siciliaanse zomer liet zijn spierballen rollen. Hij zou weer elke beweging dempen als een taaie olie, zou het land overdekken met tijgermuggen en bosbranden, zou samen met de sirocco aan de harten schuren en de mensen achter hun gesloten vensterluiken nog wantrouwiger maken. Maar de zomer hoort nou eenmaal bij Sicilië zoals de bergen bij Zwitserland. Pas in de lange, hete maanden van mei tot oktober is dit land volledig zichzelf, hervindt het zijn eigen ritme als een kat die verdwaald was en de weg naar huis teruggevonden heeft. De zomer zou ook moerbeiengranita met zich meebrengen, zijdezachte nachten, geweven van jasmijngeur en beloften, en dagen overdekt met dat zandkleurige licht waarvan je nooit genoeg krijgt. De *caffè* zou weer smaken zoals nergens anders, alles zou weer smaken zoals de eerste keer. Want dat is de hypnotiserende truc van de Siciliaanse zomer: alles voelt weer hetzelfde aan als de eerste keer, telkens en telkens weer.

Ik zag tot mijn verbazing dat Poldi een paar bloembakken met verschillende soorten vetplanten, een kleine palm en een citroenboompje naar boven had gezeuld. En zelfs een kleine bistrotafel met twee rieten stoelen en een parasol. Op het tafeltje ontdekte ik een asbak en ik begreep ontroerd dat ze dat allemaal voor mij had gedaan.

Poldi wachtte op me op de binnenplaats. Op de tafel stond een fles Birra Moretti, maar Poldi dronk iets wat leek op een mix van eendenkroos en slijm uit een poel in een horrorfilm. Ravi zat met gekruiste benen op een geborduurd kussen op de grond en speelde glimlachend sitar. Ik stelde me kort voor.

‘*My pleasure,*’ zei hij stralend en hij speelde door, sloeg de snaren aan met een soort plectrum van ijzerdraad om zijn rechterwijsvinger en liet het wonderlijke instrument teder met alle boventonen van de twintig snaren jammeren.

En mijn overprikkelde zenuwen jammerden mee.

Totti lag in de schaduw onder de tafel en knipperde even met zijn ogen.

‘*You look kind of tired, my friend,*’ riep Ravi met Indiase zangerigheid. ‘*I will play something cheerful for you.*’

Niet goed, dacht ik geschrokken, helemaal niet goed.

Maar Ravi wisselde al van ritme en de sitar zoemde bloemrijk en koket in alle kwinten en tertsen.

Totti slaakte een zucht.

‘*Can you take a break, please?*’ onderbrak ik zijn spel.

Oké, misschien een beetje te bruusk, maar Ravi vatte het blijkbaar niet verkeerd op. Hij stopte met spelen en bleef gewoon stralen als een zonnetje.

‘*No problem, my friend.*’

‘Hé, wat heb je? Voel je je niet lekker?’

‘Alles kits,’ mompelde ik en ik stak een sigaret op. ‘Wat drink jij daar?’

‘Dat is een ayurvedische smoothie om te ontslakken. Al-
lemaal bio.’

‘Daar lijkt het wel op. Wat zit erin?’

‘Dat moet je mij niet vragen.’

‘En hoe smaakt het?’

‘Smerig, maar goed voor de *anahata*.’

‘De wat?’

‘Het hartchakra natuurlijk, de zetel van de onvoorwaardelijke liefde, snap je. Wil je proeven? Je ziet er qua hart een beetje geblokkeerd uit.’

Ik negeerde het aanbod.

‘Woont hij nu hier?’ vroeg ik zonder Ravi aan te kijken.

‘Sakkerloot!’ riep Poldi geamuseerd. ‘Hoor ik daar jaloezie ritselen?’

‘Wat vindt Montana ervan?’

Ik had beter moeten weten. Rode streep. Poldi keek me even fonkelend aan. En toen kreeg ik de wind van voren.

‘Stomme kletsmeier!’ donderde ze als een alpiene onweersbui in de zomer. ‘Idiote knuppel. Je weet waar je die bijtende toon kunt laten, begrepen? Stomkop dat je bent. Wat denk je wel, lummel die je bent. Dit is nog altijd mijn huis en mijn leven en ik ben jou of Vito geen enkele verantwoording schuldig,

als je dat maar weet. En als ik met elke vent van Taormina tot Syracuse in bed duik, gaat dat alleen mij aan. Als het je niet aanstaat, aan sigaretten verslaafde teringlijer, kun je meteen je spullen pakken en oprotten. Begrijpen we elkaar goed?’

Het bleef even stil. Poldi keek me nogmaals fonkelend aan.

‘*I like the sound of the German language,*’ riep Ravi stralend. ‘*Very lovely.*’

‘Sorry,’ mompelde ik beteuterd. Ik kuchte bedeesd en drukte mijn half opgerookte sigaret uit. ‘Neem me niet kwalijk, Poldi. Echt waar. Ik, eh... maak een moeilijke tijd door.’

‘Ja, dat dacht ik al. Zoals je er weer uitziet, in je burgermans-kloffie van spijkerbroek en marineblauwe polo, doe je emotioneel uitgedroogd aan. Loopt het niet zo lekker met Valérie? Of is er iets mis met je *pesciolino*? Krijg je hem niet omhoog?’

Ik pakte een witte papieren servet van de tafel en zwaaide ermee door de lucht.

‘Poldi, alsjeblieft!’, kreunde ik. ‘Ik heb toch gezegd dat het me spijt.’

Ik draaide me om naar Ravi en zei: ‘Sorry.’

‘*You’re welcome.*’ Ravi vouwde zijn handen voor zijn borst en maakte een buiging. ‘*Namasté!*’

‘Krijg nou wat.’

Totti liet een scheet.

Daar is het weer, dacht ik, het parallelle Poldi-universum. En daarbij stroomde een beetje van de narigheid van de afgelopen weken weg. Ik haalde diep adem en voelde iets als een frisse zeebries door mijn borst waaien en voelde me eindelijk weer een beetje *hiér*. In één woord: thuis.

Een beetje beter verzoend met de wereld begon ik over iets anders. ‘Zeg eens, Poldi... Waarom heb je me eigenlijk uit Frankrijk laten overkomen? En nu alsjeblieft geen stomme smoesjes. Graag op ooghoogte, ja?’ Ik zwaaide met twee vingers tussen onze ogen heen en weer om duidelijk te maken wat ik bedoelde.

Poldi keek me verbaasd aan. ‘Ik heb je niet gebeld. Ik dacht dat je me miste.’

‘Eh... Wacht even! Je hebt me gebeld en je zei dat ik als een scheet naar Torre moest komen en wel als de wiedeweerga. Ik herken je stem toch.’

Poldi leek opeens op de een of andere manier gespannen.

‘*Fake news*,’ zei ze quasi-luchtig. ‘Dat was ik niet, zo praat ik toch niet.’

‘Nee? En wie moet het dan geweest zijn?’ Er schoot me iets te binnen. ‘Je hebt toch niet weer een black-out gehad?’

Poldi wuifde het geprikkeld weg. ‘Ach, ga weg.’

‘Hoe verklaar je het dan?’

Poldi haalde diep adem. ‘Er zijn nou eenmaal dingen tussen hemel en aarde die niet met de standaardapplicaties van het zogenaamde gezonde mensenverstand te verklaren zijn. Nog een biertje?’

Dat is altijd haar formule: bij onaangename onderwerpen scherp rechts afslaan. Niets aan te doen, ik ken dat. Ze wisselde een blik uit met Ravi. Ravi leek opeens haast te hebben en nam afscheid. Poldi liet hem uit en bracht nog een biertje voor me mee.

‘Ravi is mijn nieuwe poetsboy,’ maakte ze duidelijk voordat ik iets kon zeggen.

‘Aha.’

‘Ja, niet wat je nu denkt. Poetsboy, niet *toyboy*. Bovendien is vastgesteld dat sitarmuziek een positief effect heeft op Totti. Hij laat dan geen scheten meer.’

Als ter bevestiging liet Totti onder de tafel van zich horen en ik hield in een reflex mijn adem in. Poldi liet een playlist met klassieke sitarmuziek horen en inderdaad, die gore scheten stopten.

‘Wanneer zei je dat die dreigementen zijn begonnen?’

‘Kort nadat je als de grootste verliefde sukkel aller tijden naar Frankrijk was vertrokken.’

Ik liet het zitten.

‘En sinds wanneer komt Ravi hier?’

‘Ga weg, quatsch!’ Poldi wuifde het weg. ‘Ravi is een zielsgoed mens. Absoluut *delizioso*!’

‘Misschien heeft iemand in het dorp iets tegen Indiërs. Of tegen buitenlanders in het algemeen.’

‘Allemachtig!’ liet Poldi zich ontvallen. ‘Wat bedoel je?’

Ik stak mijn armen omhoog.

‘Ravi is van opperbeste komaf,’ legde ze uit. ‘Drie weken geleden is hij in het dorp van deur tot deur gegaan en heeft zich overal als poetshulp aangeboden en ik kon een beetje hulp in het huishouden wel gebruiken sinds jij met Valérie... Nou ja, doet er ook niet toe. En toen heeft Ravi me verteld dat hij een master economie heeft gehaald aan Harvard. En dat hij op een zelfbewustwordingsreis door Europa is en volkomen blut is. Want zijn vader, let op, is een multimiljardair in Mumbai en die wil dat Ravi op een dag zijn hele hotelimperium overneemt, maar Ravi heeft een groot talent, die wil liever sitar spelen en daarom heeft zijn vader hem onterfd en al zijn creditcards geblokkeerd. Erg, hè?’

Ik snapte er niets van. ‘En dat kletsverhaal geloofde je?’

‘Jemig, hoe onnozel denk je dat ik ben? Maar het is een goed verhaal. En een goed verhaal buigt de werkelijkheid, hier een beetje, daar een beetje, tot het een op zichzelf staande waarheid is. Onthoud dat voor je boek. En hé, je hoeft niet zo met je ogen te rollen. Vertel liever eindelijk wat er in Frankrijk gebeurd is! Zijn jullie uit elkaar?’

In plaats van te antwoorden wees ik naar de ayurvedische moerasdrank. ‘Hartchakra, zei je?’ En voordat ze iets kon zeggen ruilde ik mijn koele Moretti om voor de slijmerige anahata-smoothie. ‘Ik denk dat het zo beter is voor ons allebei! Ad fundum! Proost!’

‘Houdt dat hele hartgedoe dan nooit op?’ zuchtte Poldi en we klonken.

De smoothie was lauw en smaakte zoals ik me de maaginhoud van een schildpad voorstel.

‘Zeg eens, zit er alcohol in?’

‘Uiteraard. Ik heb hem op smaak gebracht met een scheut grappa. Puur veganistisch.’

‘Proost!’ zuchtte ik en ik sloeg de gepureerde schildpadcock-

tail in één teug achterover, rilde heftig en kreunde terwijl ik het lege glas met een klap op tafel zette.

De ‘tic’-grappa steeg me al naar het hoofd.

‘En nu wil ik alles horen!’ riep ik. ‘Met alle details en *dinges* en jeeuwetwel – en niks weglaten! O, en ik wil weten of je al plannen hebt voor je verjaardagsfeest.’

Want – wie had dat gedacht na alles wat er gebeurd was – Poldi zou over vijf weken haar eenenzestigste verjaardag vieren.

Bijna een jaar geleden, op haar zestigste verjaardag, was mijn tante Poldi vanuit München naar Sicilië en het slaperige Torre Archirafi verhuisd om zich – om redenen van zwaarmoedigheid – beschaafd en met zeezicht dood te zuipen. Maar tot nu toe was er altijd iets tussen gekomen. Concreet gezegd drie moordzaken die Poldi in theatrale outfits, zelden helemaal nuchter maar met volledige lichamelijke inzet had opgelost. Plus een goed uitziende *commissario* (en – ik citeer Poldi – seksuele natuurkracht) met pulserende, onvermoeibare *sicilianità*, met wie Poldi regelmatig horizontaal ging, plus een paar nieuwe vrienden. Zoals de droefgeestige *signora* Cocuzza van de bar op de piazza. Of padre Pio, de kettingrokende pastoor van Torre Archirafi. Of Valérie, de eigenares van Femminamorta, maar daarop ga ik nu om emotionele redenen niet nader in. Of haar vreemde, naar kaas ruikende denkbeeldige vriend met zijn hoody en zijn klembord, over wiens verrassingsbezoeken mijn tante Poldi graag vertelt, maar van wiens bestaan we allemaal niet volledig overtuigd zijn.

Met ‘we’ bedoel ik mijn familie uit Catania, met name mijn tantes Teresa, Caterina en Luisa en mijn oom Martino. Die hadden uitgerekend mij, hun neef uit Duitsland met zijn afgebroken studie en zijn miserabele Italiaans, regelmatig laten invliegen om op Poldi te passen en de jenevervoorraad te vernietigen. Sisyfusarbeid is er niets bij, kan ik alleen maar zeggen.

Met een kleine erfenis en de rest van haar spaargeld had Poldi het huisje in de Via Baronessa gekocht, op het dakter-

ras waarvan je kon uitkijken over de zee en de Etna. Ik zit er meestal alleen, want Poldi heeft knieklachten.

Ik ben graag alleen, maar Poldi heeft mensen om zich heen nodig. Ze heeft een grootse entree nodig, ze heeft een podium nodig waarop ze zich luidruchtig kan ontplooiën, vechten, flirten, mopperen, vloeken, helpen, plannen smeden en in lui-paardlook kan flaneren. En na drie opgeloste moordzaken heeft ze in het vredige Torre Archirafi met zijn kleine lungomare en zijn mineraalwaterbron precies dat podium gevonden.

Ze was als een komeet opgestegen naar lokale beroemdheid. In de hele streek tussen Catania en Taormina kende men intussen ‘donna Poldina’, wat er bij Poldi met al haar natuurlijke bescheidenheid inging als amandelolie en haar misschien een beetje naar het hoofd was gestegen. Bijna elke dag belde er iemand bij haar aan om haar om advies te vragen, of voor een handtekening of een selfie, om te bewijzen dat haar man vreemdging of om degene te ontmaskeren die giftig lokaas voor honden neerlegde, om een vissersboot te dopen, te bemiddelen bij onenigheid in de familie en een puberende Angelica te vinden die er met een of andere puistige Enzo vandoor was. Maar dat was natuurlijk allemaal klein bier voor een speurneus van het formaat van mijn tante Poldi. Die had hardere noten nodig om te kraken, want ze was in de wieg gelegd voor de echt grote misdaden. Anders was het alsof je een industriële precisielaser gebruikte om te figuurzagen. Met dit verschil dat een industriële precisielaser zich niet meteen doodzuipt als je hem af en toe uitschakelt.

Mijn tantes waren bang dat te veel inactiviteit Poldi vroeg of laat weer tot zwaarmoedigheid en drankzucht zou aanzetten. Daarom hadden ze Marco in mijn afwezigheid op tante Poldi gezet. Vandaar het idee van het detectivebureau, het businessplan, het logo, de T-shirts, de koffiekoppen en zo. Alles om Poldi in galop te houden en weg van de drank. Misschien hadden ze de boog daarbij wat te strak gespannen. Succes, ondernemingsgeest en een gezond zelfbewustzijn trekken immers onvermijdelijk nijldassen en trollen aan die iezegrimmig

in je soep spugen, je auto mollen, dode katten voor je huisdeur leggen en met de dood dreigen, zomaar voor de lol.

Want afgunst, moeten we helaas zeggen, hoort evengoed bij Sicilië als de Etna, de cyclopen, Cosa Nostra, *pasta alla Norma*, het wantrouwen, de melancholie en het fatalisme. Of je nu een bedrijf wilt beginnen, een huis wilt bouwen, een bar wilt openen of je verkiesbaar wilt stellen – zodra je je buiten de dekking van de algehele onverschilligheid waagt, slaat de afgunst toe; hij verpest je humeur, doet een aanslag op je doorzettingsvermogen en zet valstrikken, tot je uiteindelijk schipbreuk lijdt. De Siciliaanse afgunst is een erfenis van eeuwenlange bezetting en heeft de Sicilianen even diep door-drenkt als de *omertà*, de wet van het stilzwijgen. Die afgunst houdt de status quo in stand en zorgt ervoor dat het heersende systeem van geld, macht en misère niet verschuift. De afgunst hoort net als het bella figura-principe gewoon bij het cement van de Siciliaanse samenleving en bewijst meestal slechts dat je – hopla! – de volgende trede van de maatschappelijke ladder hebt bereikt en daar ook graag wilt blijven.

Nadat ze de zaak-Owenya zo spectaculair had opgelost en John naar Tanzania was teruggekeerd, was Poldi met Montana om te beginnen naar Rome vertrokken voor een weekje knuffelen en frunniken. Daarna was ik weer naar Valérie in Frankrijk gevlogen en had niets meer van Poldi gehoord. Nul. Niente. Zero.

‘En waarom zeg je dat nu zo verongelijkt?’ vroeg Poldi me op de binnenplaats. ‘Ben je alweer beledigd?’

‘Nee, alles kits.’

‘Aha, waait de wind uit die hoek? Goh, ik dacht gewoon dat jullie de hele tijd bezig waren met *voulez-vous coucher avec moi ce soir*.’

Ik kreunde. ‘Al vergeten, Poldi? Ik dacht dat we nu een team waren.’

‘Jij hebt anders ook niks van je laten horen.’

‘Hallo? Ik heb je elke dag drie berichten gestuurd.’

‘Ach, ga weg. Je weet toch dat ik mijn berichten heel zelden check. Vanwege de negatieve vibes van die hele elektronische troep, snap je. Ja, als je me een brief had gestuurd, had ik je wel geantwoord.’

‘Ik héb je een brief gestuurd.’

‘Een échte brief.’

‘Hij was zes pagina’s lang, met de hand geschreven, schoon-schrift en met leuke schetsjes. Wat ontbrak eraan?’

‘Herejesus, ik had het ook zo ontzettend druk.’

‘Met sitar spelen en dingies?’

Poldi schudde berispelend haar hoofd en dronk bedaard van haar bier.

‘Met een nieuwe moordzaak natuurlijk,’ verkondigde ze nonchalant. ‘Wat dacht je anders?’

Ik staarde haar aan. ‘Meen je dat?’

‘Ja, je denkt toch niet dat die graffiti uit het niets komt?’ Ze boog zich naar voren en fluisterde: ‘Ik zeg alleen maar: Zwarte Madonna!’ En na een korte, theatrale pauze ging ze verder: ‘Op de een of andere manier ben ik weer diep in de puree beland. Dus wil je het nu horen of liever nog wat mekkeren en de hele santenkraam?’

‘*Forza Poldi,*’ zuchtte ik en ik ging nog een biertje halen.

De koelkast lag vol kleine Moretti-flesjes, geen sterkedrank te zien. En aangezien Poldi blijkbaar juist ayurvedisch haar chakra activeerde, concludeerde ik dat ze me verwacht had. En uit de hoeveelheid maakte ik op dat ze van plan was me alles haarfijn te vertellen. En ik geef toe: dat alles bij elkaar elektriseerde en vleide me. Want je mag wel zeggen dat mijn tante Poldi verstand had van moord en dorst.

Maar misschien alles even op een rijtje zetten.

Nadat John terug was gegaan naar Tanzania had Vito Montana, de bebaarde commissario van haar hart met zijn vormfaaide pakken, de woederimpel tussen zijn ogen, de als struweel zo dichte borstbehang, zijn compacte buikje en zijn cyclopische viriliteit, Poldi verrast met een reisje naar Rome,

waar hij in de jaren tachtig bij de speciale antimaffia-eenheid had gewerkt en waar zijn dochter Marta medicijnen studeerde.

Dat was voor Poldi een duidelijk teken: het was hem ernst. En zoals altijd als het een man ernst was, zodra ze kreeg wat ze had geëist, zodra ze aan zijn familie moest worden voorgesteld, als er vakanties en kerstdagen gepland werden, als er überhaupt plannen op de middellange termijn werden gemaakt, kreeg ze koudwatervrees. Niets aan te doen, dan sprong het stoplicht op rood en raakte ze een beetje in paniek. Dat was al met oomeppe zo geweest, toch Poldi's grote liefde. Tegen die vluchtimpuls was Poldi domweg niet bestand. Desondanks was mijn oomeppe er op de een of andere manier in geslaagd haar te houden en zelfs met haar te trouwen. Want – om elk misverstand te voorkomen – Poldi geloofde beslist in de liefde, in trouw en verbondenheid. Hoe wispelturig ze ook kon zijn – en ondanks haar kleine fixatie op goedgebouwde en geüniformeerde verkeersagenten – toch had ze liever de veilige haven dan de open zee. Maar alleen zolang ze op elk moment naar eigen goeddunken de havenmond kon verlaten. Want mijn tante Poldi, stelde ik me zo voor, was diep in haar hart een piraat, en piraten moeten nou eenmaal af en toe op kaapvaart gaan om de horizon te verleggen en de wereld voor ons allemaal een stukje groter te maken. Ik ken niemand die dat beter kan dan mijn tante Poldi.

Omdat ik haar inmiddels wat beter ken, vraag ik me wel eens af hoe mijn oomeppe en Poldi het zoveel jaar met elkaar hebben uitgehouden, want ook peppe was tenslotte een wildebras geweest, een dandy, een flierefluiter, een losbol van onbestendige levenswandel, te weinig slaap en te veel levenslust. Maar Poldi ontwijkt me altijd als ik erover begin, net als over haar pruik, en aan mijn oomeppe kan ik het niet meer vragen, die is immers dood. Misschien, denk ik soms, was het echt de grote liefde geweest. Misschien ook de seks. Of misschien het gezamenlijke pimpelen. Of het lot. Of misschien begreep mijn oomeppe dat hij Poldi genoeg armslag moest geven.

En of Montana dat ook zou begrijpen moest eerst nog maar blijken.

‘Op één voorwaarde, *tesoro*,’ zei Poldi dan ook zacht toen Montana met zijn voorstel kwam.

‘Ik luister.’

‘Dat je in Rome geen ring uitpakt, geen aanzoek doet of iets in die richting; zijn we het daarover eens?’

‘Maak je geen zorgen,’ gromde Montana en dat luchtte Poldi ten eerste op en ten tweede zat het haar prompt toch een beetje dwars.

Maar zo is ze. Want van levenslust en innerlijke verscheurdheid heeft ze tenslotte ook verstand.

De engel in de korte Rome-trip was de heenreis. Want Montana stond erop hen alle twee persoonlijk met het eenmotorige privévliegtuig van een vriend naar Rome te vliegen en Poldi is nergens zo bang voor als voor vliegen. Maar Montana was onverbiddelijk. Hij moest sowieso nog een paar uur vliegen om zijn vliegbrevet te verlengen en bovendien, denk ik, wilde hij een statement maken.

‘Dat kun je uit je hoofd zetten, *tesoro!*’ verklaarde Poldi categorisch. ‘Ik heb geen behoefte aan vakantie en al helemaal niet aan een lesje in deemoed.’

‘Daar gaat het niet om,’ antwoordde Montana ernstig.

‘Maar om...?’

‘Vertrouwen.’

‘Dat meen je toch zeker niet? Na alles wat we doorgemaakt hebben?’

Montana haalde slechts zijn schouders op.

Poldi bedolf hem onder Italiaanse en Beierse verwensingen. Ze wenste hem naar de hel, blokkeerde hem drie dagen op haar messenger, smeed hem uit haar bed, ze schold, tierde en pingelde als een Oezbeekse tapijtenhandelaar, ze trok alle registers open. Maar zonder resultaat.

Op de avond vóór de geplande reis naar Rome werd er nog laat aangebeld bij Poldi. In de veronderstelling dat het de eindelijk vermurwde Montana was, die nu bereid was de reis per auto te maken, zweefde Poldi naar de deur, bereid tot milde vergiffenis en ongeremde verzoeningsseks, en deed welwillend open.

Maar in plaats van de verformfaaide commissario stonden er twee onbekende mannen in het licht van de straatlantaarn. Een jonge priester in soutane en een politieagent van midden veertig in een blauw uniform met kepie dat Poldi ondanks haar expertise in dit verband niet goed kon thuisbrengen. De priester was bleek en afgepeigerd en er blonk een dunne zweetlaag op zijn voorhoofd. De blauwachtige stoppelbaard versterkte de ongezonde indruk. Hij wrong onafgebroken met zijn behaarde handen, alsof hij ze wilde wassen. Stof misschien, of de erfzonde; de man was tenslotte katholiek. Hij zag er in elk geval niet goed uit, vond Poldi. De politieagent daarentegen zag er prima uit, vond ze, precies haar maat: sterk, niet te groot en met een hoekig, gladgeschoren filmagentengezicht.

‘Een gezicht als van een neofascistische bronzen sculptuur,’ zei ze dweperig. ‘Puur testosteron, zeg ik alleen, dus ik werd op slag een beetje kortademig. En hij vertrok natuurlijk geen spier. Want zie je, gelachen wordt er hoogstens na diensttijd of na dingies.’

‘Poldi, alsjeblieft,’ kreunde ik.

Nu weet zelfs Poldi dat je onbekende mannen die ’s avonds aanbellen niet meteen binnen moet vragen, zelfs niet als ze een politie-uniform of een soutane dragen. De misdaad kent immers vele vermommingen. Anderzijds was Poldi echter gewend aan vreemde bezoeken op ongewone tijdstippen. Bovendien had ze wat mensenkennis en intuïtie betreft een versnelling meer dan wij *normalos*. Haar Oberreiterse superbrein omvatte in fracties van seconden de totale verschijning van de bleke priester – zijn zweetlaagje, zijn knipperende ogen, de wringende handen – scande zijn gedaante op verborgen moordwapens, registreerde de hoge kwaliteit van zijn soutane en zijn dure schoenen en kwam tot de conclusie dat de jongeman inderdaad een geestelijke was.

‘En wel een,’ legde Poldi me uit, ‘die zijn klerikale dienstkleding kan laten maken door Gammarelli in de Via di Santa Chiara in Rome. Dat is dé klerikale topboetiek in Rome. Daar kopen alleen kardinalen en pausen, onthoud dat voor het ge-

val je je nog eens moet omscholen.’

‘Eh, hoe weet je zulke dingen?’

‘Omdat ik indertijd voor mijn werk als kostuumontwerper af en toe met hen te maken had. Die knaap zag er in elk geval niet uit alsof hij een oude doos een dreun wilde verkopen en haar spullen wilde jatten. Kwam alleen nog een moordenaar in aanmerking. Maar daar was hij niet cool genoeg voor.’

En dat alles registreerde Poldi zoals gezegd in een mum van tijd.

Wat de politieagent betrof wist ze het meteen al zeker, want voor *cops* van allerlei aard heeft Poldi gewoon een neus. Maar zijn uniform kon ze niet meteen thuisbrengen. In gedachten raadpleegde ze in fracties van seconden haar vijf fotoalbums met alle politieagenten die ze de afgelopen dertig jaar overal ter wereld gefotografeerd en, nou ja, af en toe ook gedingest had. Maar pas toen ze het insigne op de linkermouw met de tiara en de gekruiste sleutels herkende, viel het kwartje.

‘Krijg nou wat.’

‘Signora Oberreiter?’ zei de politieagent met krakende stem.

‘Neem ons niet kwalijk dat we u zo laat nog storen,’ fluisterde de priester. ‘Ik ben padre Stefano. Dit hier is commissario Morello van de Vaticaanse gendarmerie. We komen rechtstreeks uit Rome.’

‘Zo zo!’

‘Mogen we binnenkomen?’ gromde de commissario.

Poldi kreeg heel even, maar dan ook echt héél even, een enigszins aan leeftijd gebonden opwelling, want zoals bekend is commissario van de recherche de hoogste verschijningsvorm van de mens, met name op seksueel gebied. Maar ze wist zich nog net te beheersen.

‘We hebben alleen maar een paar vragen,’ bromde de Vaticaanse commissario.

En zoals altijd wanneer een politieman op die toon ‘We hebben alleen maar een paar vragen’ tegen haar zei, wist Poldi dat ze weer eens problemen had.

Dit is het vierde deel in de serie over Tante Poldi
Eerste druk mei 2022

Oorspronkelijke titel *Tante Poldi und die Schwarze Madonna*

Oorspronkelijke uitgever Lübbe

Copyright © 2017 by Bastei Lübbe AG, Köln

This edition has been negotiated by Internationaal Literatuur
Bureau B.V., Amsterdam, www.lindakohn.nl

The moral right of the author of this work has been asserted in
accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein,
Utrecht

Vertaling Pieter Janssens

Omslagontwerp Chris Andrews

Belettering Nederlands omslag Bert Holtkamp

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 5953 4

ISBN e-book 978 90 261 5954 1

ISBN luisterboek 978 90 261 5955 8

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke
en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.

Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom
gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie
niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige
gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde –
personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust
op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van
druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname-
of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.